

מיליון מארקים גרמניים (36 מיליון ל"י בשער החליפין הנוכחי).

עם סכום כזה בידי התקבל וינטגר בברכה במדינה הצמאה למשקיעים ולמט בעיר. מה עוד שהוא התגלה כעולה נדיב מאד. זמן קצר אחרי בואו לארץ הוא תרם סכום בסדר גודל של מיליון ל"י לערך לקרן הפנאטומים שנערכה אז במדינה. אחרי תרומה כזאת לא נמצא במדינה מי שיתחשב במיוחד בעובדה שוינטגר הוא עברין נמלט מגרמניה (עימה אין ליש ראל הסכם הסגרה). המבוקש עלידי ה מישטרה הגרמנית ועוד כמה מישטרות אירופאיות על מעשי הונאה ונוכלות בסדר גודל של עשרות מיליוני ל"י.

וינטגר הפך במולדתו החדשה למש קיע, תעשיין ואיש עסקים חרוץ. את הכסף שהביא עימו השקיע ברכישת ובהקמת מיפעל טקסטיל. במרוצת השנים הוא עבר גם לעסקי האופנה. ניהל מתפרה גדולה לייצור בגדי ג'ינס במרכז רחוב דיזנגוף בתל אביב, החל לייצא בגדים מתוצרת מפעליו לאירופה ולארצות הברית.

לוינטגר, אוהב הבילויים והנערות היפות ירש מקום כבוד ליד אחד השולחנות של בית הקפה רוול בתל אביב, שם הוא נוהג לשבת. כשאינו נראה שם, הוא מבלה על פי רוב בוילה שלו בקירבת חוף הים בהרצליה פיתוח.

בכתבת ענק שפירסם שבועון שטרן ב-

הסתלקו מכאן!

שביקשו לשמוע את תגובתו על ההאשמות

התמונה צולמה במתפרה של וינטגר ברחוב דיזנגוף בתל אביב, משם מייצא מיפעל אופנת ביגדי ג'ינס לאירופה ולארצות הברית. וינטגר עצמו מנהל בישראל חיי חיות רות, חולם על חזרה לגרמניה.

נות. באותה שיטה בה הפיץ את השטיחים הזולים כשטיחיים אמנות יקרים, כן מכר את הציורים. היה לו זיפן גאוני שנהג להעיר תיק ציורי ציירים גדולים. לאלה היה וינטגר מצרף חותמת דעת כוזבת של מומי חיים כביכול, שאישרו כי הציורים הם ציורי רים מקוריים של אמנים מדורות קודמים. הציורים, שהוצגו בדרך כלל כחלק מ אוספיהם של אצילים הונגריים שהוברחו מהמישטר הקומוניסטי, הוצעו למכירה בי מחירי הודמנות. וינטגר לא התעסק עם ציירים ברמה פחותה מזו של רמבראנדט. חותמת הדעת שבידי שהעידו על מקוריותם של הציורים היו בין השאר של פרופסור אמיתי לאמנות, שהיה כבר סנילי ועיוור למחצה. האחרות נכתבו בידי חשמלאי צ"כ שהבין בציור כפי שרמבראנדט הבין בחשמל.

הקונים, אותם כינה וינטגר בלעג ב" תואר "פראייערים" נלכדו ברשתו של וינטגר לא משום שחפצו בחפצי אמנות לעצמם, אלא משום שוינטגר שיכנע אותם שהם יכולים להתעשר מרכישת הציורים הנדירים שבידי. הוא לא היסס לייחס את הציורים שהציע למכירה לגדולי ה ציירים בהיסטוריה. לטענת השטרן, נהנה וינטגר לא רק מהמיליונים שזרמו לכי סיו בדרך זו אלא גם מהעובדה "שהצי לית לגבות שילומים פרטיים ומכך שכי יהודי הצליח לרמות עוד נאצי מטומטם אחד."

בדרך זו הגיע וינטגר גם לעיסקת הרמאות הגדולה ביותר שביצע. הוא הצ לית להפיל בפח את הרוון רודולף שיינר בורן, נצר למשפחה אצולה גרמנית, שי אילן היוחסין שלה מתמשך על פני 700 שנה. זוהי משפחה שהצמיחה לגרמניה נסיכים, בישופים וסגני ראש ממשלה.

כאשר הכיר רודולף שיינבורן את וינטגר הוא היה בעל נכסים ורכוש שנאמדו בסכום של כ-400 מיליון ל"י וכללו, בין השאר: טירות, יערות, אדמות, בתי מלון, שיכונים, קולנוע דרייב אין ומרכים מס חריים חדשים. אבל בעזרת וינטגר הצ לית הרוון שיינבורן לבזבז תוך שנים ספורות מה שצברו אבותיו ב-700 שנה.

לא רק זאת, אלא שאחרי שנפל ברשתו של וינטגר ותלמידיו, שהמשיכו למצוץ את רכוש הרוון גם אחרי בריחתו של וינטגר לישראל — שקע הרוון בחובות בסכום של כ-200 מיליון ל"י, נאלץ למי כור את כל רכושו ועדיין הוא חייב סכום של 150 מיליון ל"י עד עצם היום הזה. את התשלום האחרון לפרקליט, שלח בכי בשם חיות.

כשהכיר וינטגר את שיינבורן הוא עמד (המשך בעמוד 37)

כשיצא מבית החולים החל גאורג, שהיה מוכר אז בכינוי "גאורג הזרק", במסחר של שעונים זולים. הוא היה מסתובב באתרי ריבנייה בימי תשלומי המשכורות, עובד על הפועלים ומוכר להם ב-30 מארק שערי נים שהרווח הנקי שלו עליהם היה 10 מארק.

תוך חודשים ספורים הוא הצליח לצי בור בדרך זו סכום של כ-200 אלף ל"י. אז הוא עבר לעסקי השטיחים. כתוצאה מכך השתנה גם חוג לקוחותיו. במקום פרי עלי בניין, היו אלה מעתה מנהלי חברות ועשירים שהתגוררו בוילות בשכונות פאר.

בעזרת הקסם האיש, כושר השיכנוע הפאנאטי של והכרת האופי האנושי, ראה וינטגר ברכה בעמלו. תוך כמה שנים הוא הרחיב את עסקי השטיחים שלו עד שניהל אימפריה קטנה. 60 סוכנים עבדו למענו כשהם חורשים את גרמניה במיני בוסים עמוסי שטיחים. כמעט כולם היו חוזרים על אותו טריק עצמו בעת מכירת השטיחים. הם היו מציגים אותם כרכוש מישפחתי של מישפחות אצולה הונגריות, שירדו מנכסיהן ונאלצות למכור את השטיחים חים היקרים במחירים שמתחת לשוויין כדי להתקיים. הגרמנים בלעו את הלוקשים ועד שהסתבר להם שנפלו קורבן לנוכלים, היה כבר מאוחר.

לרמות נאצים

מטומטמים!

ה פוכנים הנופעים היו נעלמים מבלי להשאיר כתובת. רוב המרומים התביישו להתלונן במישטרה כדי לא לגלות בפומבי את טיפשותם.

על כושרו המסחרי של וינטגר באותם ימים מעיד הסיפור הבא: באחד הימים הוא נזקק לאישפוז בבית חולים לצורך גי תוח חוספת. אלא שוינטגר לא היה מוכן לבזבז את הזמן. הוא פירסם מודעה בעי תונים בה הוצעו למכירה "שטיחים טר בים בהודמנות, במחיר מוזל, מסיבות מחלה".

בשעות הבוקר בבית חולים הוא היה פורש בפני הקונים שהתעניינו ברכישת שטיחים בהודמנות. את השטיחים שהוסי תרו מתחת למיטתו. הקונים, שראו את וינטגר מתפתל ביסוריו, מיהרו לרכוש את השטיחים מחשש שיתפגר תוך כדי העיס קה והם יחמיצו את ההודמנות לרכוש מציאות ולהתעשר.

ככל שגדלה הצלחתו של וינטגר, כן גם גדל תיאבונו.

מעסקי השטיחים הוא עבר לעסקי האמ

הרוון הנשדד

הרוון רודולף פון שיינבורן, שהצליח תוך שנים ספורות לחטל רכוש שצברה ושולת המישפחה האצילית שלו במשך 700 שנה. עוד לפני עשר שנים הוא היה בעל רכוש של 400 מיליון ל"י, נעתה הוא שקוע בחובות של 150 מיליון ל"י, לא במעט בעזרת מעשי הנוכלות של גאורג וינטגר.

שהצליח לרמות תריסרים מגדולי עשירי גרמניה המערבית. גדל בשוק הפישפשים של בודפסט כבנו של רוכל "שלא היה מסוגל להחזיק כראוי במזלג ולא יכול היה להבדיל בין פילה מיניון ואנטריקוט מפני שממיו לא אכל לא את זה ולא את זה."

אחרי מילחמת העולם השנייה עבד גאורג וינטגר, שנמלט מהונגריה לגרמניה, בבית חרושת ליציקת ברזל. במהלך עבו דתו זו הוא ניכוה קשות בידי, אושפו בבית חולים, נדר שם נדר להפוך לסוחר הממולח ביותר בעולם.

גיליונו האחרון, חושף השבועון את פרשת בריחתו של וינטגר לישראל לפני שמונה שנים. מגולל מחדש את סיפור מעשי הנוכלות שלו, אותן הוא מגדיר כאחת מפרשיות החונאה הגדולות ביותר בהיסטוריה. סיפור תעלולי המירמה של וינטגר מאפיל לא רק על מעשי הנוכלות המייוחסים בצרפת לסמי פלאטו, אפילו עלילת סרטי נוכלים כמו העוקץ מחווירה לעומתו.

גאורג וינטגר נולד בבודפסט ב-1919, מי שהתגלה לדברי השטרן הגרמני, כי "אחד הרמאים המתוחכמים ביותר בעולם".